

הגדה ליום העצמאות

הבדלה

אסא כשר
הגדה לחג העצמאות

סמיכותם של יום הזיכרון ויום העצמאות באה לומר לנו שראוי להיכנס ליום העצמאות מתוך יום הזיכרון, ראוי להיכנס אל השמחה גם מתוך נימה של עצבות, וגם ראוי להתרפק על דמויותיהם של הנופלים, בתוגה, בשברון לב, עם נימה של תחושת עצמאות, שהיא נימה של תודעת אחריות. לפעמים מספרים לנו אנשים שקשה להם לעבור מיום הזיכרון אל יום העצמאות. זו עדות הנעוצה באי-הבנה. הצירוף של יום הזיכרון ויום העצמאות אינו צירוף של יום שכולו אך ורק תוגה עם יום שכולו אך ורק שמחה. במעבר מיום הזיכרון ליום העצמאות, אדם כמו מעביר את שיווי המשקל שלו "מרגל לרגל", מן הרגל העומדת על היגון, אל הרגל העומדת על האחריות. ובשני הימים, רגל אחת עומדת פה ורגל אחת עומדת שם.

מדליקים נר הבדלה כחול לבן ואומרים:

נדליק נר להבדיל בין שכול
לעצמאות ובין זכרון לשמחה

קידוש ליום העצמאות

יעקב מעוז
אנו מכריזים בזאת

יום העצמאות ויכלו וייתמו ימי הגלות,
ויכל עם ישראל ביה באייר לחתום מגלתו,
ויכרו בו ביום על הקמת ישראל מדינתו,
ויגמר העם את ההיל על פאר יצירתו
ויעשהו ליום חג לדורות
כי בו הגשים את מקצת החלומות

ברשות כל המסובים
(כולם ביחד): לחיים

ברוך אתה ה' אלהינו מלך
העולם בורא פרי הגפן

(כולם ביחד):
אמן

נברך את עם ישראל, עם עולם,
אשר קדש החיים ורצה בהם,
ויזם חג עצמאותו באהבה וברצון הוריש לנו,
ויכרונו לדור התקומה, ראשית צמיחת הגאולה
זכר ליציאה משעבוד גליות,
ויזם חג זה לאהבה ולשלום הנחילנו
ברוך העם אשר היום יום חג עצמאותו.

(כולם ביחד):
אמן

תוכן עניינים

הבדלה

קידוש

זיקה

הכרה

הכרזה

תוכחה

אחרית

לוקט ועובד על ידי

תמיר מנצור כרמל

קמה כהן קולר

בת-חן חזן

הזכויות אינן שמורות וכל המעוניין מוזמן להעתיק, לשכפל ולהשתמש.

ערב יום העצמאות ה-67 למדינת ישראל, התשע"ה

ירושלים

זיקה

ביום שישי, ה' באייר תשי"ח הוזמנו נכבדי היישוב היהודי למושב הכרזת העצמאות. המוזמנים התבקשו להתלבש בבגדי חג כהים ולשמור את מועד המושב ותוכנו בסוד. בשעה ארבע פתח דוד בן גוריון בדברים:

בארץ-ישראל קם העם היהודי,

הכרזה על הקמת
מדינת ישראל

בה עוצבה דמותו הרוחנית, הדתית והמדינית, בה חי חיי קוממיות ממלכתית, בה יצר נכסי תרבות לאומיים וכלל-אנושיים והוריש לעולם כולו את ספר הספרים הנצחי.

לאחר שהוגלה העם מארצו בכוח הזרוע שמר לה אמונים בכל ארצות פוזריו, ולא חדל מתפילה ומתקווה לשוב לארצו ולהדש בתוכה את חירותו המדינית.

מתוך קשר היסטורי ומסורתי זה התרו היהודים בכל דור לשוב ולהאחז במולדתם העתיקה; ובדורות האחרונים שבו לארצם בהמונים, וחלוצים, מעפילים ומגינים הפריחו נשמות, החיו שפתם העברית, בנו כפרים וערים, והקימו ישוב גדל והולך השליט על משקו ותרבותו, שוחר שלום ומגן על עצמו, מביא ברכת הקידמה לכל תושבי הארץ ונושא נפשו לעצמאות ממלכתית.

בספר דברים מצווים בני ישראל לעלות לבית
המקדש, להביא ביכורים ולקרוא את
מקרא ביכורים:

אֲרַמִּי אֲבָד אָבִי וַיֵּרֶד מִצְרַיִם וַיִּגַּר שָׁם בְּמִתֵּי
מֶעֶט וַיְהִי שָׁם לְגֹי גְדוֹל עֲצוּם וְרַב:
וַיֵּרְעוּ אֶתְנֹו הַמִּצְרַיִם וַיַּעֲנוּנוּ וַיִּתְּנוּ עָלֵינוּ עֲבָדָה
קָשָׁה:
וַנַּעֲשֶׂק אֶל ה' אֱלֹהֵי אֲבֹתֵינוּ וַיִּשְׁמַע ה' אֶת קִלְנוּ
וַיֵּרָא אֶת עֲנֵינוּ וְאֶת עֲמָלְנוּ וְאֶת לַחֲצֵנוּ:
וַיִּצְאֵנוּ ה' מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה וּבְזֹרֶעַ נְטוּיָה
וּבְמִרְאָ גְדֹל וּבְאֹתוֹת וּבְמִפְתִּים:
וַיְבִאֵנוּ אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה וַיִּתֵּן לָנוּ אֶת הָאָרֶץ
הַזֹּאת אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וּדְבָשׁ:
וַעֲתָה הִנֵּה הֵבֵאתִי אֶת רֵאשִׁית פְּרֵי הָאָדָמָה
אֲשֶׁר נָתַתָּה לִּי ה'

דברים (כו, ה'-י')

(מסכת פסחים, פרק י', המשנה דורשת מאיתנו לדרוש בליל הסדר את
מקרא ביכורים, המספר את תולדות העם מימי
יעקב ועד הכניסה לארץ. ההגדה לפסח עוצבה
בגולה, ברוח גלותית ומתוך תפיסה כי השיבה
לארץ תהיה ניסית. לכן הושמטו ממנה שני
הפסוקים העוסקים בארץ ישראל. מגילת
העצמאות מספרת את תולדות העם מהגלות ועד
שיבתו לארץ ישראל – היא המשך ישיר למקרא
ביכורים, והיא נשענת על הרוח החלוצית בעם
שיצאה נגד הגלותיות.)

רבי יהודה הלוי
לבי במזרח

לְבִי בְּמִזְרַח וְאֲנֹכִי בְּסוּף מֵעֶרֶב
אֵיךְ אֶטְעֶמָה אֵת אֲשֶׁר אֲכַל וְאֵיךְ יַעֲרֵב
אֵיכָה אֲשַׁלֵּם נְדָרֵי וְאֶסְרִי, בְּעוֹד
צִיּוֹן בְּחֶבֶל אֲדוּם וְאֲנִי בְּכַבֵּל עֶרֶב
יִקַּל בְּעֵינַי עֲזָב כָּל טוֹב סִפְרָד, כְּמוֹ
יִקַּר בְּעֵינַי רְאוֹת עֲפְרוֹת דְּבִיר נְחָרֵב.

הכמיהה לארץ ישראל ולמדינה יהודית שזורה
בהסטוריה שלנו, ומקשרת בין הדורות. חוזה
המדינה תרגם את הכמיהה לחזון

הרעיון – רעיון ישן הוא. הלא הוא תקומת מדינת
היהודים. ארץ ישראל היא ארץ אבותינו אשר לא
נשכחה לעולם. לזכרה יחרד לב עמנו ולשמעה
יבואו רבים. כל איש מכם נושא עמו מעט מארץ
הבחירה. על-כן האמן אאמין, כי יקום דור
יהודים חדש ונפלא מן הארץ. המכבים יקומו
לתחייה. אני חוזר על דברי הראשון. היהודים
אשר ירצו, ישיגו את מדינתם הגיעה השעה כי
נהיה חופשיים על אדמתנו.

בנימין זאב הרצל
אלטנוילנד – תל אביב

אם תרצו אין זו אגדה

ואם לא תרצו – כל אשר סיפרתי לכם אגדה
הוא ואגדה יוסיף להיות.

החלוצים תרגמו החזון למציאות – יהודים מרחבי
העולם שבו לארצם, יישבוה והפריחוה.

הכרה

הכרזה על הקמת
מדינת ישראל

בשנת תרנ"ז (1897) נתכנס הקונגרס הציוני לקול
קריאתו של הוגה חזון המדינה היהודית תיאודור
הרצל והכריז על זכות העם היהודי לתקומה
לאומית בארצו.

זכות זו הוכרה בהצהרת בלפור מיום ב' בנובמבר
1917 ואשרה במנדט מטעם חבר הלאומים,
אשר נתן במיוחד תוקף בין-לאומי לקשר
ההיסטורי שבין העם היהודי לבין ארץ-ישראל
ולזכות העם היהודי להקים מחדש את ביתו
הלאומי.

השואה שנתחוללה על עם ישראל בזמן האחרון,
בה הוכרעו לטבח מיליונים יהודים באירופה,
הוכיחה מחדש בעליל את ההכרה בפתרון בעית
העם היהודי מחוסר המולדת והעצמאות על-ידי
חידוש המדינה היהודית בארץ-ישראל, אשר
תפתח לרווחה את שערי המולדת לכל יהודי
ותעניק לעם היהודי מעמד של אומה שווה-זכויות
בתוך משפחת העמים.

שארית הפליטה שניצלה מהטבח הנאצי האיום
באירופה ויהודי ארצות אחרות לא חדלו להעפיל
לארץ-ישראל, על אף כל קושי, מניעה וסכנה,
ולא פסקו לתבוע את זכותם לחיי כבוד, חירות
ועמל-ישרים במולדת עמם.

במלחמת העולם השנייה תרם הישוב העברי בארץ
את מלוא-חלקו למאבק האומות השוחרות חירות
ושלום נגד כוחות הרשע הנאצי, ובדם חייליו
ובמאמצו המלחמתי קנה לו את הזכות להמנות עם
העמים מייסדי ברית האומות המאוחדות.

ב-29 בנובמבר 1947 קיבלה עצרת האומות
המאוחדות החלטה המחייבת הקמת מדינה יהודית
בארץ-ישראל; העצרת תבעה מאת תושבי
ארץ-ישראל לאחוז בעצמם בכל הצעדים
הנדרשים מצדם הם לביצוע ההחלטה. הכרה זו
של האומות המאוחדות בזכות העם היהודי להקים
את מדינתו אינה ניתנת להפקעה.

זוהי זכותו הטבעית של העם
היהודי להיות ככל עם ועם עומד
ברשות עצמו במדינתו הריבונית.

הרוח החלוצית של העם וחזרתו לארצו זכו להכרת האומות.

הצהרת בלפור

ממשלת הוד מלכותו רואה בעין יפה הקמת בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל, ותשתדל במיטב מאמציה להקל על השגת מטרה זו, בתנאי ברור שלא ייעשה שום דבר העלול לפגוע בזכויות האזרחיות והדתיות של עדות לא יהודיות בארץ ישראל או בזכויות ובמעמד המדיני של יהודים בכל ארץ אחרת.

העצמות היבשות החלו קורמות עור וגידים.

הִיְתָה עָלַי, יְדֵי־יְהוָה, וַיּוֹצֵאֲנִי בְרוּחַ יְהוָה,
וַיְנִיחֵנִי בְּתוֹךְ הַבְּקָעָה; וְהִיא, מְלֵאָה עֲצָמוֹת.
וְהֶעֱבִירֵנִי עֲלֵיהֶם, סָבִיב סָבִיב; וְהִנֵּה רַבּוֹת
מְאֹד עַל־פְּנֵי הַבְּקָעָה, וְהִנֵּה יִבְשׁוֹת מְאֹד.

יחזקאל (לז, א'-י"ד)

וַיֹּאמֶר אֵלַי--בֶּן־אָדָם, הִתְחַיֵּנָה הָעֲצָמוֹת
הָאֵלֶּה; וְאָמַר, אֲדֹנָי יְהוִה אַתָּה יִדְעָתָּ.

וַיֹּאמֶר אֵלַי, הִנְבֵּא עַל־הָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה; וְאָמַרְתָּ
אֲלֵיהֶם--הָעֲצָמוֹת הַיִּבְשׁוֹת, שְׁמְעוּ דְבַר־יְהוָה.
כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה, לָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה: הִנֵּה אָנֹכִי
מְבִיא בָכֶם, רוּחַ־וְחַיִּיתָם. וְנָתַתִּי עֲלֵיכֶם גִּידִים
וְהִעֲלֵתִי עֲלֵיכֶם בָּשָׂר, וְקָרַמְתִּי עֲלֵיכֶם עוֹר,
וְנָתַתִּי בָכֶם רוּחַ, וְחַיִּיתֶם; וַיִּדְעֶתֶם,
כִּי־אָנֹכִי יְהוָה.

וַנִּבְּאתִי, כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי; וַיְהִי-קוֹל כְּהִנָּבְאִי,
וְהִנְהַרְעֵשׂ, וַתִּקְרְבוּ עֲצָמוֹת, עֵצִים אֶל-עֲצָמוֹ.
וַרְאִיתִי וְהִנְהַעֲלִיחֵם גְּדִים, וּבָשָׂר עָלֶיהָ, וַיִּקְרַם
עֲלֵיהֶם עוֹר, מִלְמַעְלָה; וְרוּחַ, אִין בָּהֶם.

וַיֹּאמֶר אֵלַי, הִנָּבֵא אֶל-הָרוּחַ; הִנָּבֵא בֶן-אָדָם
וְאָמַרְתָּ אֶל-הָרוּחַ {ס} כֹּה-אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה,
מֵאַרְבַּע רוּחוֹת בְּאֵי הָרוּחַ, וּפָחִי בַּהֲרוּגִים
הָאֵלֶּה, וַיְחִיו. וְהִנָּבְאתִי, כַּאֲשֶׁר צִוִּנִּי; וַתְּבוֹא
בָּהֶם הָרוּחַ וַיְחִיו, וַיַּעֲמֵדוּ עַל-רַגְלֵיהֶם--חִיל,
גָּדוֹל מְאֹד-מְאֹד.

וַיֹּאמֶר, אֵלַי, בֶּן-אָדָם, הֲעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה כָּל-בֵּית
יִשְׂרָאֵל הֵמָּה; הִנֵּה אֹמְרִים, יָבֹשׁוּ עֲצָמוֹתֵינוּ
וְאָבְדָה תִּקְוַתֵּנוּ--נִגְזְרָנוּ לָנוּ. לָכֵן הִנָּבֵא
וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם, כֹּה-אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה, הִנֵּה אֲנִי
פֹתַח אֶת-קַבְרוֹתֵיכֶם וְהֵעֲלִיתִי אֶתְכֶם
מִקַּבְרוֹתֵיכֶם, עַמִּי; וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם, אֶל-אֲדָמַת
יִשְׂרָאֵל. וַיִּדְעַתֶּם, כִּי-אֲנִי יְהוָה; בְּפִתְחֵי
אֶת-קַבְרוֹתֵיכֶם, וּבְהֵעֲלוֹתִי אֶתְכֶם
מִקַּבְרוֹתֵיכֶם--עַמִּי. וְנָתַתִּי רוּחִי בְּכֶם וַחֲיִיתֶם,
וְהִנַּחְתִּי אֶתְכֶם עַל-אֲדָמַתְכֶם; וַיִּדְעַתֶּם כִּי-אֲנִי
יְהוָה, דִּבַּרְתִּי וַעֲשִׂיתִי--נְאֻם-יְהוָה.

עלי מוהר
שיר השיירה

בלשונות רבות מספור דיברנו
זזה את זה כמעט בכלל שלא הכרנו
ומקומות רבים מאוד עזבנו
ורק מקום אחד רצינו ואהבנו
ומקומות רבים מאוד עזבנו
ואל הארץ, אל הארץ באנו.

ונמשכת שיירה מן המאה שעברה
רחוקים כבר היוצאים
איכרים וחלוצים
שעמלו עבדו בפרך
בלי לראות את סוף הדרך
ועכשיו עוברים אנחנו
לא שקטנו ולא נחנו
לא ימשיכו בלעדינו
זוהי הרפתקת חיינו.

מגטאות ומחנות הגחנו
אל הביצות ואל הישימון הלכנו
מקצות ערב, מרוסיה ופולניה
הדלקנו אור גם בדימונה גם בדגניה.
מקצות ערב, מרוסיה ופולניה
הדלקנו אור גם בדימונה גם בדגניה.
ומכל הגלויות
ועם כל הבעיות
עם נוצר וארץ קמה

ושפה אשר נרדמה
שוב התחילה מתעוררת
ומדברת ומדברת
מסביב יהום הסער
רב הקושי והצער
אבל יש על מה לשמוח
יש עוד אומץ, יש עוד כח.

איך ישראל צומחת מסביבנו
היא חזקה יותר מכל חסרונותינו
וגם הנגב עוד יהיה פורח
ועוד נדאג שהזקן יהיה שמח.
וגם הנגב עוד יהיה פורח
ועוד נדאג שהזקן יהיה שמח.

ומכל הגליות
ועם כל הבעיות
מסביב יהום הסער
רב הקושי והצער
אבל יש על מה לשמוח
יש עוד אומץ, יש עוד כח.
ונמשכת שירה
מן המאה שעברה
רחוקים כבר היוצאים
אכרים וחלוצים
שעמלו עבדו בפרך
בלי לראות את סוף הדרך
ועכשיו עוברים אנחנו
לא שקטנו ולא נחנו
לא ימשיכו בלעדינו
זוהי הרפתקת חיינו.

הכרזה

מוזגים כוס שניה
עורך הסדר קורא:

לפיכך נתכנסנו, אנו חברי מועצת העם, נציגי
הישוב העברי והתנועה הציונית, ביום סיום המנדט
הבריטי על ארץ-ישראל, ובתוקף זכותנו הטבעית
וההיסטורית ועל יסוד החלטת עצרת האומות
המאוחדות

הכרזה על הקמת
מדינת ישראל

אנו מכריזים בזאת על הקמת
מדינה יהודית בארץ ישראל, היא
מדינת ישראל.

תקוות הדורות התגשמה. מדינת ישראל קמה!
שותים כוס שניה

יחזקאל (ל"ז, כ"א-כ"ב) הנה אני לקח את-בני ישראל, מבין הגוים
אשר הלכו-שם; וקבעתי אתם מסביב,
והבאתי אותם אל-אדמתם. ועשיתי אתם לגוי
אחד בארץ, בהרי ישראל

ומה יהיה שם המדינה?

מ. בריליאנט
פלשתין פוסט

המעשה היה בתל אביב. ב-12 במאי 1948 דנה ההנהלה הלאומית (שנהפכה אחר כך לממשלה הזמנית) בפרסום הכרזה על ייסוד מדינה יהודית. אחרי שהוחלט דבר ההכרזה, עלתה על הפרק שאלת השם ותבעה את פתרונה המיידי. הוצעו הצעות שונות. בדרך כלל שיערו כי שמה של המדינה החדשה יהיה יהודה, אולם כאשר באו לבחון אותו מצאו בו מומים. האזור שהוקצה למדינה היהודית על ידי האו"ם היה כולו מחוץ ליהודה ההיסטורית, ואיחוי ירושלים עם המדינה היהודית העתידה נראה אז כחזון רחוק. לאחר שנזנחה המחשבה על יהודה הוצעו השמות ציון, צבר, ארץ-ישראל. כל אלה לא הניחו את דעת הנאספים. בן-גוריון היה הראשון שהציע את השם "ישראל". אחרי פקפוקים קלים נתקבל השם על לבם של רוב חברי ההנהלה ונתאשר בהצבעה

פתאום קם אדם בבוקר
ומרגיש כי הוא עם ומתחיל ללכת,
ולכל הנפגש בדרכו קורא הוא שלום.

דגנים עולים מול פניו מבין חריצי המדרכת.
וניחוחות לראשו מדיפים עצי אזדרכת.
הטללים רוססים והרים, ריבוא קרניים,
הם יולידו חופת שמש לכלולותיו.

פתאום קם אדם בבוקר
ומרגיש כי הוא עם ומתחיל ללכת,
ולכל הנפגש בדרכו קורא הוא שלום.

והוא צוחק גבורת דורות מן ההרים,
ונכלמות משתחוות המלחמות אפיים,
להוד אלף שנים מפכות במסתרים,
אלף שנים צעירות לפניו
כפלג צונן, כשיר רועים, כענף.

פתאום קם אדם בבוקר
ומרגיש כי הוא עם ומתחיל ללכת,
ורואה כי חזר האביב
והוריק שוב אילן מן השלכת.

פתאום קם אדם בבוקר
ומרגיש כי הוא עם ומתחיל ללכת,
ולכל הנפגש בדרכו קורא הוא שלום

תוכחה

הכרזה על הקמת
מדינת ישראל

אנו קובעים שהחל מרגע סיום המנדט, הלילה, אור ליום שבת ו' אייר תשי"ח, 15 במאי 1948, ועד להקמת השלטונות הנבחרים והסדירים של המדינה בהתאם לחוקה שתיקבע על-ידי האספה המכוננת הנבחרת לא יאוחר מ-1 באוקטובר 1948 – תפעל מועצת העם כמועצת מדינה זמנית, ומוסד הביצוע שלה, מנהלת-העם, יהווה את הממשלה הזמנית של המדינה היהודית, אשר תיקרא בשם ישראל.

מדינת ישראל תהא פתוחה לעליה יהודית ולקיבוץ גלויות; תשקוד על פיתוח הארץ לטובת כל תושביה; תהא מושתתה על יסודות החירות, הצדק והשלום לאור הזונם של נביאי ישראל; תקיים שוויון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה בלי הבדל דת, גזע ומין; תבטיח חופש דת, מצפון, לשון, היעוד ותרבות; תשמור על המקומות הקדושים של כל הדתות; ותהיה נאמנה לעקרונותיה של מגילת האנושות המאוחדות. מדינת ישראל תהא מוכנה לשתף פעולה עם המוסדות והנציגים של האנושות המאוחדות בהגשמת החלטת העצרת מיום 29 בנובמבר 1947 ותפעל להקמת האחדות הכלכלית של ארץ-ישראל בשלמותה.

ומדינת ישראל מה חזון לה?

מְשַׁפֵּט אָמֶת, שְׁפֹטוֹ, וְחֶסֶד וְרַחֲמִים, עָשׂוּ אִישׁ
אֶת-אָחִיו. וְאַלְמָנָה וַיִּתּוֹם גֵּר וְעֲנִי, אֶל-תַּעֲשׂוּן;
וְרַעַת אִישׁ אָחִיו, אֶל-תַּחֲשְׁבוּ בְלִבְבְּכֶם.

זכריה, (ז, ט'-י')

ומה כוחה?

ההיסטוריה עשקה את עם ישראל מהרבה
דברים: לא ירשנו ארץ גדולה ורחבה, לא היינו
עם רב-מספר. לא ניתנה לנו עוצמה מדינית...
אולם דבר אחד העניקה לנו ההיסטוריה
מראשית היותנו - כוח מוסרי גדול שאולי אין
דוגמתו בתולדות עמים אחרים. "...ואהבת
לרעך כמוך". בשלוש...מילים אלו נתגבשה
התורה האנושית הנצחית של היהדות לא
לקפח, לא לגזול, לא לעשוק, לא לפגוע - התורה
היהודית לא הסתפקה באלה. לא די בהימנעות
מפגיעה בזכויות הזולת, יחסי אדם צריכים
להיות בנויים על שותפות גורל, על עזרה
הדדית... על אהבת הבריות... "ואהבת לרעך
כמוך"

דוד בן גוריון

מחר אולי נפליגה בספינות
מחוף אילת עד חוף שנהב,
ועל המשחתות הישנות
יטעינו תפוחי-זהב.

כל זה אינו משל ולא חלום,
זה נכון כאור בצהרים,
כל זה יבוא מחר, אם לא היום
ואם לא מחר – אז מחרתים.

מחר, כשהצבא יפשוט מדיו,
לבנו יעבר לדם –
אחר כל איש יבנה בשתי ידיו
את מה שהוא חלם היום.

כל זה אינו משל ולא חלום,
זה נכון כאור בצהרים,
כל זה יבוא מחר, אם לא היום
ואם לא מחר – אז מחרתים.

אחרית

מוזגים כוס שלישית

אנו קוראים לאומות המאוחדות לתת יד לעם היהודי
בבנין מדינתו ולקבל את מדינת ישראל לתוך
משפחת העמים.

הכרזה על הקמת
מדינת ישראל

אנו קוראים - גם בתוך התקפת-הדמים הנערכת
עלינו זה חדשים - לבני העם הערבי תושבי מדינת
ישראל לשמור על שלום וליטול חלקם בבנין
המדינה על יסוד אצורחות מלאה ושווה ועל יסוד
נציגות מתאימה בכל מוסדותיה, הזמנים והקבועים.
אנו מושיטים יד שלום ושכנות טובה לכל המדינות
השכנות ועמיהן, וקוראים להם לשיתוף פעולה
ועזרה הדדית עם העם העברי העצמאי בארצו.
מדינת ישראל מוכנה לתרום חלקה במאמץ משותף
לקידמת המזרח התיכון כולו.

אנו קוראים אל העם היהודי בכל התפוצות להתלכד
סביב הישוב בעליה ובבנין ולעמוד לימינו במערכה
הגדולה על הגשמת שאיפת הדורות לגאולת
ישראל.

מתוך בטחון בצור ישראל הננו הותמים בהתימת
ידינו לעדות על הכרזה זו, במושב מועצת המדינה
הזמנית, על אדמת המולדת, בעיר תל-אביב, היום
הזה, ערב שבת, ה' אייר תשי"ח, 14 במאי 1948.

שותים כוס שלישית

הכמיהה לשלום שמופיעה במגילת העצמאות
טמונה עוד במקורות העתיקים ביותר של עמנו.

וְכַתְּתוּ חֲרָבוֹתֵם לְאֵתִים, וְחֲנִיתוֹתֵיהֶם
לְמִזְמְרוֹת--לֹא יִשָּׂא גֹי אֶל-גֹּי חָרֵב,
וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה.

ישעיהו (ב, ד')

השנים חלפו ועם ישראל הוגלה מארצו, אך
שובו אליה ממשיך ליחל לשלום

היהדות הוכיחה שהאינטלקט הוא הנשק הטוב
ביותר הקיים בהיסטוריה... מחובתנו, אנו
היהודים, להציע לעולם את ניסיוננו העצוב בן
אלפי השנים, ותוך נאמנות למסורת המוסרית
של אבותינו – להיות חיילים במאבק על השלום,
שכם אחד עם הכוחות הנעלים ביותר בכל
החוגים התרבותיים והדתיים.

אלברט איינשטיין

ומה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות? שבכל
הלילות אנו מתווכחים, מבקרים, דנים, אוהבים,
ושונאים, הלילה הזה כולנו חוגגים!

כל עוד בלבב פנימה
נפש יהודי הומייה
ולפאתי מזרח קדימה
עין לציון צופיה.

נפתלי הרץ אימבר
התקווה

עוד לא אבדה תקוותינו
התקווה בת שנות אלפיים
להיות עם חופשי בארצנו
ארץ ציון וירושלים

